

Rufí Cerdán Heredia

ALGUNES CONSEQÜÈNCIES DELS FETS

Els que no vam anar a la presó Model vam poder fer una vida normal, però tampoc era una vida normal. És a dir, que, vivint com vivíem en aquell sentit, que la nostra vida era la militància sindical i la militància política, els moviments estaven absolutament limitats: no fèiem reunions, les converses es limitaven al cercle familiar, coneguts i amics. I a més a més, es preocupaven sistemàticament de demostrar-nos que encara estaven darrere nostre.

Jo recordo almenys un parell de cops que em van parar a la carretera de Vic i al carrer dels Esquilets. Voltaven l'entorn de la Residència Sacerdotal —el número 25 de la carretera de Vic—, i escorcolls, empentes, i encara una de les persones que ho va fer va ser l'actual comissari.

El que va ser l'actual comissari a mi em va acusar, o sigui, en el sentit de parar-me pel carrer, regirar-me, escorcollar-me i amenaçar-me: *"Estamos detrás de ti, no te pienses que se ha acabado"*.

Un temps després vaig anar a la mili. Allà vaig viure, encara, totes les repercussions i l'estigma d'aquesta etapa, d'una forma brutal. Vaig anar a parar a Córdoba, en una caserna que era el cau del feixisme i de Fuerza Nueva. A més a més, ens havien agrupat tota una sèrie de gent fitxada; jo vaig conèixer allà militants d'ETA i del FRAP. Ens tenien arreplegats i absolutament marginats. És a dir, totes aquelles escapatòries personals que busques en una situació com aquesta, de trobar ocupacions més o menys per distreure't a la mili, a mi se'm van negar totes, ni caporal, ni sanitari... Realment, guàrdies... Vaig estar vuit mesos sense tornar a casa. És a dir, que era una situació de persecució sistemàtica; el nostre capità sabia perfectament quin era el meu historial, i al final acabes tocat psicològicament en aquell context.

En aquella època el director de l'Institut era el senyor Antoni Llorc. I recordo perfectament que els alumnes de nocturn, que érem de més edat, segurament amb una consciència social més elevada, procuràvem en les poques classes que hi havia la possibilitat de debatre, ajudar a reflexionar o posar damunt de la taula la situació política i social. Només recordo haver-ho pogut fer a les classes de filosofia del professor Betoret.

Aquest sentiment de militància el portaves a totes les facetes de la teva vida. I, per tant, hauries convertit la classe fàcilment en un míting o en un acte d'agitació. De fet, ho vam intentar i ho vam fer, durant aquell curs, l'últim curs que jo vaig fer batxillerat. Per exemple, teníem muntat un sistema de distribució de les *octavetes* perquè arribessin també a l'Institut. Ho fèiem de la següent manera: fèiem les assemblees d'estudiants i els contactes al parc de Puigterrà. Desmuntàvem l'assemblea a la que vèiem que apareixien alguns d'aquests personatges que venien a escoltar, evidentment. Teníem uns contactes personals a cada una de les classes, distribuïem les *octavetes* a l'església de Crist Rei i prèviament fèiem el contacte al bar Moka. Quan esperaven trobar els papers en el lloc de distribució que s'havia fet públic, que era el bar Moka, llavors veien que allà no hi havia papers i els papers es repartien en un confessionari de l'església de Crist Rei. El tipus de muntatges que fèiem per distribuir les *octavetes* a l'Institut en aquella època.

Jo recordo encara una d'aquestes assemblees al vestíbul de l'Institut, en el que vaig prendre la paraula —ho feia amb certa facilitat— i vaig arengar els meus companys. Em van fer fora el Llorc i l'Aguado. Ens van fer fora a empentes i van tancar les portes.